U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce: M. S.**, zastoupeného JUDr. Petrem Fialou, advokátem se sídlem Dienzenhoferovy sady 2/1113, 150 21 Praha 5, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 1. 2003, č. j. OAM-3774/VL-20-C10-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 2. 2004, č. j. 15 Az 376/2003-28,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Petra Fialy **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 3. 3. 2003 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2003, jímž mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a jímž bylo zároveň vysloveno, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 9. 2. 2004: v řízení před správním orgánem neshledal vady a přisvědčil žalovanému i v důvodech, pro něž žalobci nebyl udělen azyl.

Dne 13. 11. 2004 podal žalobce (dále „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku včasnou kasační stížnost. Identifikoval zde napadaný rozsudek a požádal též o ustanovení zástupce z řad advokátů, o osvobození od soudních poplatků a o tlumočníka do ukrajinského jazyka. Zároveň požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; o této žádosti však Nejvyšší správní soud nerozhodoval. Samotné podání kasační stížnosti ve věci azylu spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku totiž stačí k tomu, aby bylo žadateli o azyl uděleno vízum za účelem strpění pobytu podle § 78b zákona o azylu. Co se samotných důvodů kasační stížnosti týče, stěžovatel uvedl pouze tolik, že kasační stížnost podává z důvodů specifikovaných v § 103 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v Ústí nad Labem posoudil

podle stěžovatelova tvrzení jeho věc v rozporu s platným právním řádem, zejména se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu; v rovině ještě obecnější stěžovatel prohlásil, že shledává „vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu“.

Usnesením ze dne 18. 5. 2004 ustanovil krajský soud stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Petra Fialu, advokáta se sídlem Dienzenhoferovy sady 2/1113, 150 21 Praha 5, a následně předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud věc však vrátil s tím, že pouhý odkaz na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) – d) s. ř. s. nelze považovat za konkrétní kasační důvod a že stěžovatele je třeba vyzvat k doplnění této chybějící náležitosti kasační stížnosti.

Krajský soud v Ústí nad Labem vyzval stěžovatele ke konkretizaci kasačních důvodů přípisem, doručeným stěžovatelovu zástupci dne 2. 9. 2004. Zástupce nato soudu sdělil, že stěžovatel s ním zatím vůbec nekomunikoval, a požádal o prodloužení lhůty k odstranění vad kasační stížnosti. Soud vyčkal uplynutí lhůty; poté vyzval stěžovatele ke konkretizaci důvodů kasační stížnosti usnesením, v němž jej poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost doplněna, Nejvyšší správní soud ji odmítne. Usnesení bylo doručeno stěžovatelovu zástupci dne 29. 11. 2004; zástupce však obratem sdělil, že stěžovatel s ním přes veškeré jeho snahy nekomunikuje a neposkytuje žádnou součinnost. Krajský soud poté věc předložil opětovně Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji.

Kasační stížnost musí obsahovat jednak obecné náležitosti podání (tj. údaj o tom, čeho se podání týká, kdo je činí, proti komu směřuje, co navrhuje apod.), jednak zvláštní náležitosti vypočtené v § 106 odst. 1 s. ř. s. Sem patří označení rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, údaj o tom, kdy toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno, a o tom, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí napadá. Opomene-li stěžovatel uvést některý z těchto údajů, nemusí to s sebou nést totožné následky: například přesné označení napadaného rozhodnutí a údaj o datu jeho doručení lze zjistit i ze soudního spisu. Tak tomu však není u důvodů kasační stížnosti, tzv. stížnostních bodů: jejich náležitá specifikace je pro věcné projednání kasační stížnosti a rozhodnutí o ní zcela nezbytná. Nejvyšší správní soud totiž v kasačním řízení nepřezkoumává napadené rozhodnutí krajského soudu ze všech možných úhlů pohledu, jelikož je vázán důvody kasační stížnosti (výjimkou jsou některé vady soudního řízení a případná nicotnost rozhodnutí správního orgánu, k nimž Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti).

Důvody, pro něž lze podat kasační stížnost, jsou obsaženy v § 103 odst. 1 s. ř. s.; jsou to však pouze obecně vymezené množiny, které je v kasační stížnosti třeba upřesnit. Stěžovatel uvedl, že uplatňuje „důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.“; takové konstatování však nepostačuje k tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl přezkoumat rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud (jehož úkolem v kasačním řízení je mj. odstraňovat vady kasační stížnosti) proto vyzval stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce k tomu, aby konkretizoval kasační důvody, pro něž se domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, a poučil jej též o následcích, pokud výzvě nevyhoví. Zástupce informoval stěžovatele o průběhu řízení doporučeným dopisem a vybízel jej k součinnosti, avšak stěžovatel s ním nekomunikoval a žádnou formou nesdělil zástupci skutečnosti, které by mohly vést ke konkretizaci kasačních důvodů. Nedostatek kasační stížnosti, který tak bylo možno ve spolupráci se stěžovatelem odstranit, se stal nedostatkem neodstranitelným. V jeho důsledku není možno v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť stěžovatel svým obecným konstatováním v kasační stížnosti nevymezil důvody, pro něž má rozhodnutí krajského soudu za nesprávné, a Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší tyto důvody za něj dovozovat; proto kasační stížnost odmítl (§ 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl soudem ustanoven zástupcem advokát, jeho odměnu za zastupování a hotové výdaje hradí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Výše odměny byla přiznána v celkové výši 1075 Kč a sestává z částky 1000 Kč za jeden úkon právní pomoci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., a 1x paušálu ve výši 75 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu